

L'altre revolució, 1989, 114 x 146 cm de Roser Oliveras (Biennal de Canes).

Canes i Girona, dues biennals mal païdes

JORDI FALGÀS

La ciutat de Girona ha rebut els últims mesos —coincidint amb les Fires— dues biennals d'arts plàstiques organitzades en primera convocatòria, tot i el seu diferent origen. El Museu d'Història de la Ciutat ha exposat la Primera Biennal Internacional de Pintura Jove, procedent de la ciutat francesa de Canes, on ja va ser exposada durant l'estiu. A la Casa de Cultura s'ha pogut veure la selecció de la primera Biennal de Girona.

Seria ridícul i inútil parlar-ne en termes de comparació, ja que probablement l'únic punt en comú que tenen en la seva configuració és el fet de ser, o tenir la intenció de ser, biennals. Però si que és possible de fer, a partir del que exposen —i d'algunes coses que hi falten—, una reflexió i una anàlisi de la plàstica jove gironina, si és que

es pot diferenciar sota aquest toponímic. Tampoc hi és tot, ja que només hi ha pintura i escultura i en canvi cap altre manifestació plàstica també comuna a la contemporaneïtat; ni hi és tothom, però entre totes dues ofereixen un ampli ventall de suggerències.

La de Canes

Després de conèixer que «la Biennal de Pintura Jove de Canes vindrà a Girona la tardor vinent» (Punt Diari, 7-VI-89) i de saber després que «no vindrà entera a Girona perquè la totalitat de la mostra no cabria al Museu d'Història» (Punt Diari, 12-VII-89), la Biennal es va inaugurar, però gairebé s'havia convertit en una altra. Pel camí s'havia perdut una bona part de

A les armes etc.,
1988, 114 x 146 cm
de Sandrina Behra
(Biennal de Canes).

l'obra que s'exposava al Palau de Festivals de Canes, i no pas un capítol sense importància. La secció *Cop d'estat* es va fondre entera, i la meitat de les obres dels components de la *Secció espanyola* que, formada per artistes catalans, a Girona va mantenir, això sí, aquesta denominació que no havia d'haver rebut mai. I les raons de la purga no van pas ser les de criteris de qualitat —que haurien convingut molt a la secció que finalment va arribar a Girona— sinó senzillament la manca d'espai, tot i que es van inaugurar cinc noves sales del Museu.

Humor i revolució (Figuracions dels anys 80) és, doncs, el que ha format la Primera Biennal Internacional de Pintura Jove en el seu capítol de Girona. Dels anys 80 si, però, figuracions? Quines? Que n'hi ha més d'una? La *nouvelle* que s'han inventat els gavatzos i les altres, potser? I els pobres pintors abstractes que sense saber-ho hi han estat barrejats, *què fan? Deuen fer «figuració abstracta», o sigui alguna original barreja com seria fer periodisme en vers.* Ja només faltava aquesta.

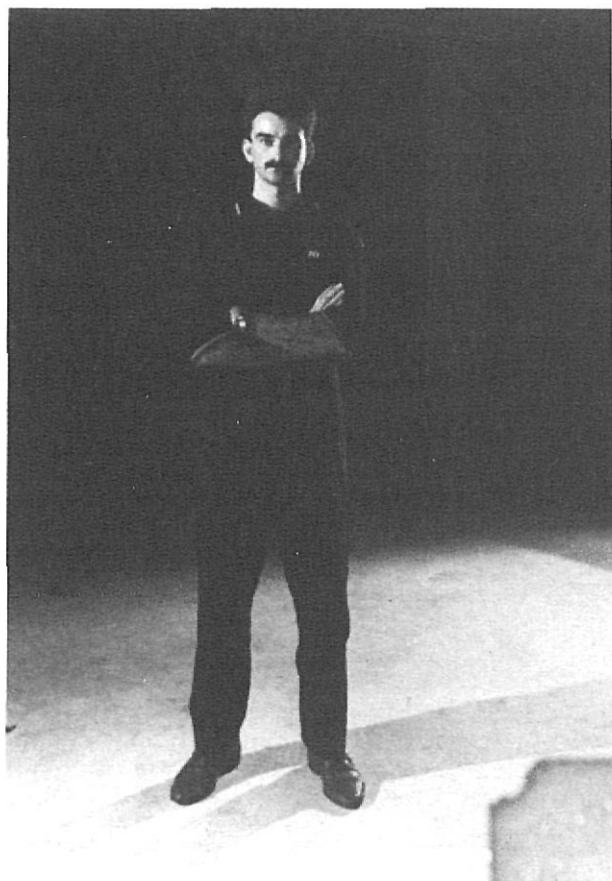
Ja se sap que també és recomanable per a tot esperit inquiet veure una desgràcia de tant en tant per a no repetir-la en el futur, i també és recomanable veure alguna joia enmig del fang per poder-la saber distingir i apreciar-ne millor els seus atributs. Aquest exercici s'ha pogut realit-

zar al Museu d'Història de la Ciutat, on enmig d'un aberrant poti-poti de *nouvelles figuracions* postmodernes i bastardes, no ha estat difícil poder-hi conèixer bons pintors i algun bon escultor. I, a més, poder tenir per una vegada la satisfacció de comprovar la superior qualitat del treball dels artistes catalans enfront de la majoria de la resta, salvant comptades excepcions. Figuratiu o no, Albert Gonzalo, Ignasi Esteve, Assumpció Mateu, Enric Mauri, Corominas, Pere de Ribot, per no citar-los tots, formen una selecció molt més acurada, lúcida, subtil i interessant, que desprenen bones dosis d'intensitat a diferents freqüències.

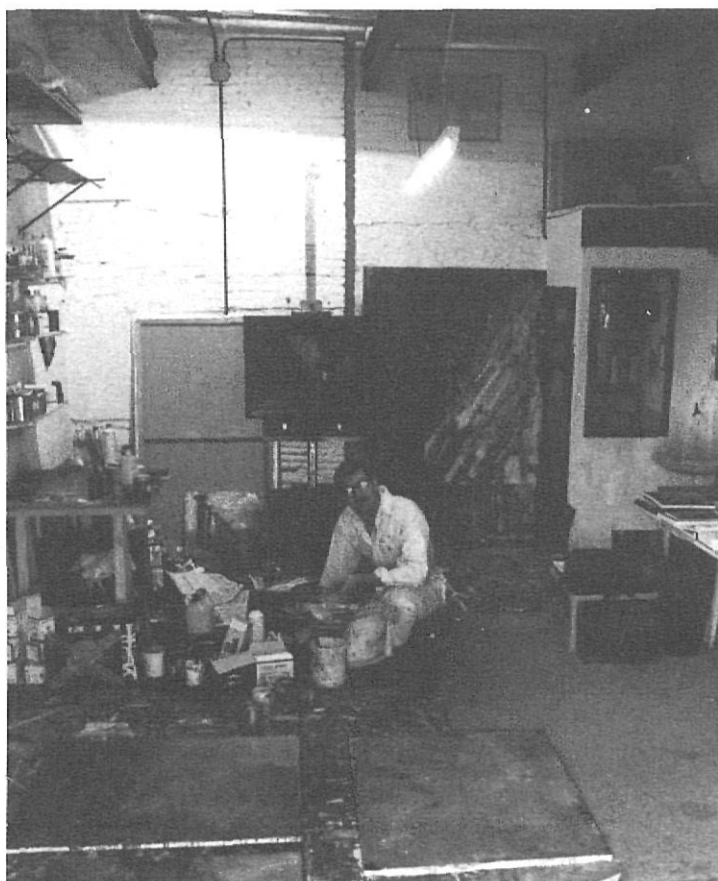
Si és que aquesta col·laboració entre Girona i Canes ha de continuar en les futures edicions de la Biennal, seria d'agrair precisament això, una major col·laboració en l'organització, en la selecció dels artistes, en la millora de la informació que es facilita al visitant i, en fi, un més gran esforç per fer assequible l'art contemporani a la gent.

La de Girona

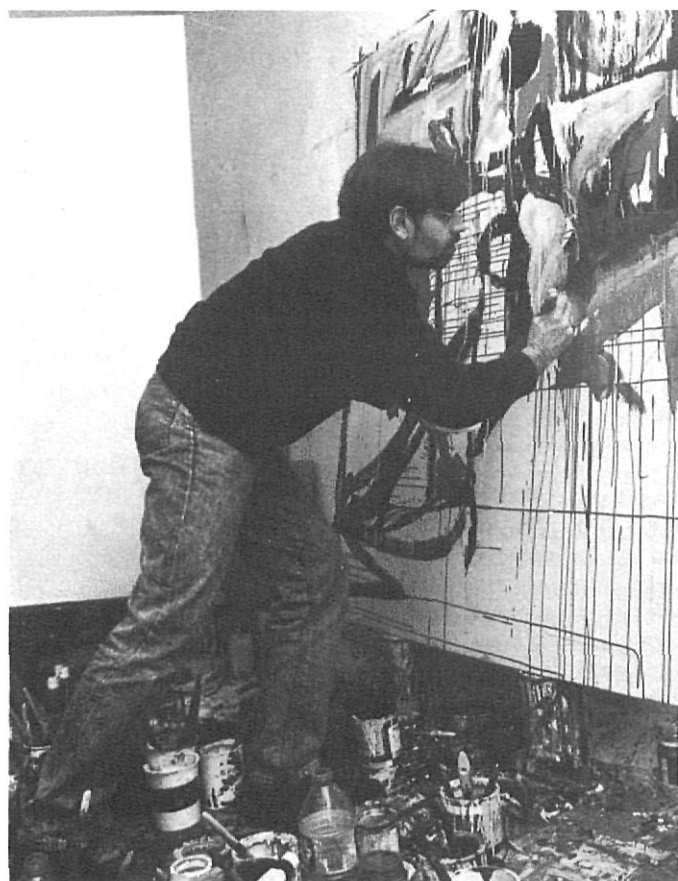
Una Mostra d'Art que «es converteix en Biennal i serà oberta a tothom» (Punt Diari, 20-VI-89), i que «neix amb voluntat de ser mediterrània» (Punt Diari, 27-VI-89) ha estat

L'escultor Gabriel, guanyador de la primera Biennal de Girona, va prendre part també a la Biennal de Pintura Jove de Canes.

El pintor Pere de Ribot, en el seu estudi.

Quim Corominas és un dels pintors gironins presents a la Biennal de Canes.

Les pintures d'Ignasi Esteve van ser seleccionades per a les dues biennals que s'han vist a Girona.

Mà-CAP-Mà (1, 2, 3, i 4), 1989, 114 x 146 x 4 cm, de Jocelin (Biennal de Canes).

guanyada en la seva primera convocatòria per l'escultor Gabriel, seguit en els altres premis per tres escultors més i un pintor. Tot i la coincidència en la biennualitat i en la pretesa mediterraneïtat i internacionalitat, l'esperit de la Biennal de Girona ha volgut que fos, i així ha estat, un producte diferent al de Canes. Per començar, la convocatòria ja estableix que és un concurs al qual «podran concórrer obres de totes les tendències i tècniques d'artistes diferents» amb una sola obra inèdita. Aquestes van ser 471, pertanyents a 473 artistes. Després va venir el jurat, «format per reconegudes personalitats de la crítica i de les arts plàstiques, més un representant de la Diputació i un de la Generalitat» (aquests dos últims, sortosament, al final no en van formar part) i es va fer la selecció, exposada a la Casa de Cultura, que va ser superada per 57 participants. Per últim, i seguint el novè punt de les bases, els premis es van fer públics «abans d'inaugurar l'exposició». I tant, que es van fer públics abans, però no pas el mateix dia, sinó dies abans.

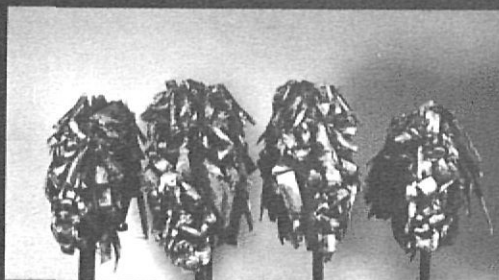
La decisió del jurat va ser encertada i de tota la millor i pitjor pintura en va saber triar dues magnífiques escultures per als dos premis, *Ucron* de Gabriel i *Meteorit* d'Ernest Altés, i va concedir tres oportuns accésits a *L'art d'aujourd'hui est prisonnier d'une notion datée, celle de l'art*

comme critique de l'art qui l'a précédé de Lluís Hortalà, *Mar rissada* de Joan Viñas i *On he deixat les claus...* de Lluís Bruguera, l'únic pintor de tots cinc.

De fet, la selecció ja havia estat feta amb un bon ull, salvant les inevitables incongruències que sempre es *colen*, i això va fer possible veure una bona mostra de jove —també amb alguna inexplicable excepció— pintura i escultura catalana, amb bona representació gironina. A més de quatre dels guanyadors, van ser seleccionats Isabel Banal, Ester Baulida, Àngel Burgas, Ignasi Esteve, Anna Manella, Clara Oliveras, Patxè, Sánchez Carrera i Salvaggi, entre d'altres.

S'havia aconseguit també obrir-se a la participació forana, sempre positiva. Però, com es vol «donar-li un caràcter de Biennal d'àmbit mediterrani»? segons paraules del coordinador dels Serveis Territorials de Cultura de la Generalitat, Joan Saqués. Evidentment que el mínim és obrint-la a tothom i a totes les tendències, però, es pensa continuar fent-ho amb un esquer d'un milió de pessetes per al guanyador? Es pensa continuar exposant la selecció en una deficiente Sala d'Exposicions de la Casa de Cultura? On era la participació de la resta de «mediterranis»? Voleu dir que se n'havien assabentat? Seria d'esperar que fossin només errors de principiant.

HUMOR I REVOLUCIÓ

-Figuracions dels anys 80-

BIENNAL
DE GIRONA

1 9 8 9

Amb els catàlegs, no hi ha maneres

Una exposició que tingui mancances o errors no té perquè tenir també una catalogació mal feta o igualment errònia. Per exemple, i per citar un cas recent, al Centre d'Art Santa Mònica de Barcelona es va poder veure a principi de tardor una gran exposició sobre *L'avantguarda de l'escultura catalana*, que va ser durament criticada pel seu muntatge. Però malgrat tot, d'aquesta

exposició n'ha quedat un magnífic catàleg, que tot i reproduir alguna peça que no era exposada, comprèn unes magnífiques il·lustracions i uns no menys excel·lents textos introductoris.

El catàleg de la Biennial Internacional de Pintura Jove val 5.000 pessetes si es vol adquirir a l'entrada de l'exposició, cosa que no es va poder fer fins alguns dies després de la inauguració. Si es pesa es pot arribar a entendre que valgui aquest preu, però no pas si se n'observa el contingut. Ja només de començar ens trobem amb un apartat que s'anomena «Introduction». Passant algunes pàgines es troba un grup de noms agrupats sota les denominacions de «le peintre» i «son critique». Unes agrupacions que es van repetint a tot el catàleg. Per què en francès? I per què aquests grups? Enlloc hi ha cap explicació, i menys a l'exposició. I la cosa continua quan apareix un «artiste invité», presentat amb un «texte d'introduction». I poc després la degeneració ja és total quan s'arriba a «les artistes sélectionnés», que sembla ser que pertanyen a una tal «sélection espagnole présentée par la critique...». A partir d'aquí la confusió ja és total: hi ha les «expositions individuelles» i «collectives» de cada artista, alguns dels quals

Ucron, escultura en acer inoxidable, marbre i niló, de Gabriel (1r premi Biennial de Girona).

Sense títol, 1989, 141 x 298 cm, pintura de François Boisrond (Biennial de Canes).

resulta que, com Ignasi Esteve, «neix a Gérone» i «viu i treballa a Girona», i és «licencié en Beaux Arts»; i com ell tots els que queden. Per acabar, apareix al final del catàleg una altra «selection spéciale» que ja inclou textos totalment en francès i altres incongruències, que s'acaben amb els «remerciements» a tots els que hi han ficat la cullerada.

Però això no és tot, perquè si es visita l'exposició es veurà que el catàleg inclou probablement més del doble de l'obra que s'exposa. Alguna és inexplicablement reproduïda sobre fons negre, i d'altra és acompanyada per publicitat. I, ja en casos més concrets, les errades són garrafals. Per segona vegada, es reproduïx invertida una pintura de Quim Corominas i es torna anomenar «Père» a Pere de Ribot. Amb plaer, una pintura d'Ignasi Esteve, és catalogada amb el text i el nom d'Isaac Pomie i a la inversa.

El catàleg de la Biennial de Girona té menys errors perquè, senzillament, és més breu. Això li dona avantatges, és més manejable i fa cilita l'accés al seu contingut global. Els principals defectes són algunes pèssimes reproduccions, començant per la de l'obra guanyadora i una errònia relació entre la proporció de la reproducció de l'obra i l'espai i tamany que ocupa la seva catalogació. I la principal cosa que hi falta és una bona introducció analítica que aporti més que les sempre calca-des i avorrides presentacions de les institucions.

Jordi Falgàs és llicenciat en història de l'art i periodista.